

 GEORGINA BOGNÁR

GLAZBA NIJE
ELITNA STVAR.
ONA GOVORI
SVIMA.

RAZGOVARALA: Anamarija Nerad prijatelji učili svirati harmoniku.

Georgina Bognár, rođena je u Senti (Vojvodina), a odrasla u mađarskom selu na sjeveru Vojvodine, Oromu. Ima 22 godine i treća je godina na pulskoj Muzičkoj akademiji kod mentora doc. art. Ivana Šverka.

Reci nam kada i kako si se prvi put susrela s harmonikom?

S harmonikom sam se prvi put susrela u vrtiću. Moja odgojiteljica imala je jednu malu crvenu harmoniku na kojoj nam je uvijek svirala dječje pjesme. Često sam bila u blizini njene harmonike pa kad ona nije gledala, ja sam harmoniku dirala i pokušavala svirati, no nisam uspijevala dobiti nikakav ton. Tada još nisam znala da bih trebala povući mijeh da bi instrument mogao proizvesti zvuk. Harmonika mi je tada bila jako zanimljiv instrument, međutim u to vrijeme crtanje mi je bilo zanimljivije. Vrlo rano se pokazalo da sam usmjerena prema umjetnosti. Iz tog razloga moji su me roditelji odlučili upisati u glazbenu školu u nadi da ću imati i glazbenog talenta. Kada su me upisivali, nije bilo puno izbora – samo su nastavnici harmonike i gitare dolazili iz grada predavati u naše selo pa sam iz toga razloga imala mogućnost birati samo između ta dva instrumenta. Najprije sam bila zainteresirana za gitaru, no na kraju sam ipak izabrala harmoniku. Dosta je na mene utjecalo to što su i moji

Čega se posebno sjećaš iz svojega osnovnoškolskoga i srednjoškolskoga obrazovanja? Koje su ti osobe u tom periodu bile od velike važnosti?

Iz osnovne škole najviše pamtim onaj trenutak kad sam odlučila potpuno se posvetiti harmonici. Nisam bila baš zainteresirana za harmoniku sve do prvoga natjecanja u Kragujevcu kada sam bila 2. razred. Sjećam se da mi je to bilo prvo uzbudljivo iskustvo i prilika da otputujem na nekoliko dana sa svojom tadašnjom nastavnicom. Tamo sam imala priliku prvi puta čuti harmoniku u drugačijem kontekstu. U trenutku kad sam čula starije harmonikaše kako sviraju, u sebi sam rekla da jednoga dana želim svirati upravo tako i da ću se od danas potpuno posvetiti harmonici. Tako je i bilo. Nakon prvog natjecanja počela sam više vremena provoditi s harmonikom što je dovelo do toga da je moja nastavnica shvatila da bi vrijedilo da se počnem malo ozbiljnije baviti time. Zbog toga su mi roditelji kupili moju prvu dugmetaru. I danas pamtim kako sam bila presretna zbog toga. Jako sam im zahvalna što su mi omogućili da krenem na taj glazbeni put koji, moram napomenuti, nije baš jeftin, ali se na kraju definitivno isplatio.

Početak srednje škole nije mi bio baš lak jer sam iz mađarske sredine odlučila upisati srednju školu u Novom Sadu u glazbenoj školi Isidor Bajić. Na

Početak srednje škole nije mi bio baš lak jer sam iz mađarske sredine odlučila upisati srednju školu u Novom Sadu. Na početku sam srpski jezik pričala rukama i nogama i trebalo mi je vremena da se naviknem i da se uklopim u društvo.

početku sam srpski jezik pričala rukama i nogama i trebalo mi je vremena da se naviknem i da se uklopim u društvo. Sjećam se da sam posvuda išla s rječnikom i stalno sam zvala roditelje da mi pomognu u prevodenju gradiva u školi ili u pisanju sastava iz srpskoga jezika. Zajedničkim snagama rješavali te izazove. Moja tadašnja profesorica harmonike također je bila uvijek uz mene i brinula se o meni kao o svome djetetu. Bilo je puno suza na početku, no danas se s osmijehom na licu prisjećam tih vremena i sretna sam što sam otišla ondje. Tako sam uspjela

izaći iz svoje „komfort zone“ i dobila jednu ogromnu količinu znanja na glazbenom polju uz puno lijepih iskustava. Pored kvalitetnog rada s profesoricom imala sam priliku svirati i u harmonikaškom orkestru AKUD Sonja Marinković. Uživala sam u svakom zajedničkom muziciranju i putovanju s tim orkestrom.

Kako to da si odlučila doći studirati u Pulu? Je li ti bilo teško odvojiti se od obitelji, prijatelja?

Tijekom srednje škole dolazila sam svake godine u Pulu na Susrete harmonikaša. Odmah sam se zaljubila u grad i upoznala puno divnih ljudi. Na kraju su se stvari posložile tako da sam došla u Pulu studirati. Mislim da mi je bilo teže odvojiti se od svojih najbližih nakon osnovne škole jer ipak je to bio trenutak kad sam prvi puta otišla od doma živjeti u neki drugi grad, no tada smo se mogli puno više vidati. Život u Novom Sadu me je naučio da postanem samostalnija. To je razlog zašto moj drugi odlazak iz kuće za mene nije predstavljao tako velik problem kao onaj prvi. Naravno i dalje imam trenutke kad mi obitelj veoma nedostaje i kad poželim da su bar malo bliže, no s vremenom čovjek shvati da je sve to dio života i nauči se nositi s time.

Koji su ti daljnji planovi s harmonikom? Gdje se vidiš i što bi željela postići?

Dok sam još na studiju, u nekoj bliskoj budućnosti, voljela bih

iskoristiti mogućnost razmjene studenata. Pored toga nastojim što više nastupati, kako solo, tako i s komornom glazbom. O dalekoj budućnosti još ne mogu puno govoriti, to prepuštam životu. U ovom trenutku još nisam sigurna gdje se točno vidim, no jedino što znam je da želim i dalje razvijati ono što sam započela jer glazba obuhvaća jedan jako širok spektar. Kada sam ušla u svijet glazbe i počela učiti o njoj, shvatila sam da ona ima puno više od onoga što sam mislila i da je to zapravo jako uzbudljivo. Sve bi to trebalo pripadati ne samo nama, glazbenicima, nego svima. Glazba nije elitna stvar koja zahtijeva ozbiljnu obuku ili koja je samo za odabrane. Glazba govori svima, a moj je cilj pokazati njenu ljepotu i stvoriti kanale za povezivanje glazbe sa svim ljudima.

Što radiš kada ne sviraš harmoniku? Imaš li kakav hobi?

Ima puno stvari koje me zanimaju, no nažalost ne stignem im se uvijek posvetiti, npr. jako mi je zanimljiva psihologija, često volim ujutro uz kavu ili prije spavanja slušati razna predavanja na tu temu. Ponekad mi odgovara trčanje u prirodi ili vožnja biciklom, što u zadnje vrijeme radim svakodnevno. Kad me uhvati inspiracija, bavim se ručnim radom – izradom veza na platnu. Znam da je pitanje bilo što radim kada ne sviram harmoniku, no ponekad sviram i u slobodno vrijeme, ali drugačiju vrstu glazbe od one kojom se profesionalno bavim. Volim proučavati tradicionalnu

Glazba nije elitna stvar koja zahtijeva ozbiljnu obuku ili koja je samo za odabrane. Glazba govori svima, a moj je cilj pokazati njenu ljepotu i

glazbu raznih naroda pa tako u slobodno vrijeme sviram u jednom etno orkestru u Pazinu gdje međusobno dijelimo razne tradicionalne melodije i zajedno muziciramo u opuštenoj atmosferi. Kao što sam već i spomenula, tijekom akademske godine ne stignem to sve raditi, nego uglavnom živim svoj „užurbani studentski život“. Jako volim druženja, a na Akademiji smo dosta međusobno povezani, tako da često provodim vrijeme s kolegicama i kolegama i izvan fakulteta. Isto tako, ima dana kada ne želim raditi ništa u slobodno vrijeme osim ležanja na krevetu i slušanja glazbe ili gledanja serije uz čaj ili čašu vina – to su dani kada punim baterije za daljnji rad.

Što bi željela poručiti mlađim harmonikašima? Imaš li kakav poseban savjet za njih?

Sigurna sam da su svi imali fazu kada su se osjećali nesigurno i

i nisu imali motivacije za glazbu. To se najčešće javlja nakon osnovne i/ili srednje škole kada polako počnemo ići svojim putem i otkrivati sebe i svoj život. Mislim da su to najteži periodi za jednog mladog glazbenika jer u tim godinama počinjemo preispitivati sebe. Javljaju nam se razne misli u glavi, poput „Jesam li dovoljno dobar i talentiran za harmoniku? Je li to za mene? Imam osjećaj da su ostali bolji od mene. Nemam volju za vježbanjem, čini mi se da ne napredujem, možda je to znak da trebam odustati?!“ itd. Nije. To je znak da smo mi ljudi i da ponekad čak i oni najbolji imaju fazu kada bi najradije ostavili svoju harmoniku u koferu da se odmara tjednima. Svaki glazbenik ima oscilacije u životu, pogotovo mlađe generacije, no zato ne treba odustati kada počnemo sumnjati u sebe jer ipak su to samo osjećaji i misli koje često iskrivljuju našu stvarnu sliku o sebi samima.

Mislim da je jako važno da svi mladi koji se bave glazbom budu svjesni da je u redu ponekad osjećati se nesigurno. U redu je imati dane kada nam se ne vježba – bilo bi pomalo apsurdno da mi koji se od malih nogu bavimo glazbom i svakodnevno vježbamo satima, budemo stalno motivirani i bez prestanka gajimo istu količinu ljubavi prema svojim instrumentima, zar ne? Svi mi imamo trenutke kada se osjećamo prazno i kada ne vidimo smisao u onome što radimo. U svijetu glazbenika se to obično dogodi kada duže vrijeme sviramo samo za sebe,

bez da smo izašli na pozornicu. Zato savjetujem da se mladi trude uhvatiti što više prilika za javno sviranje jer na koncu to i jest poanta sviranja na instrumentu – pokazati ljepotu glazbe ljudima. Istina je da taj proces dok se ne izađe na pozornicu ponekad bude dosta dug i naporan, međutim ipak je to samo glazba koja jedino ima smisla kada svaku frustraciju stavimo sa strane i počnemo uživati u njoj. Ono što želim svim mladim harmonikašima je da budu ustrajni u sviranju na ovom instrumentu i da se ne uplaše izazova jer glazbeni put je jedan od najljepših i najzanimljivijih puteva u životu.

Ono što želim
svim mladim
harmonikašima je
da budu ustrajni
u sviranju i da se
ne uplaše izazova
jer glazbeni put je
jedan od najljepših
i najzanimljivijih
puteva u životu.

